

ΡΟΔΟΝ ΚΑΙ ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ.

Τῇ βασιλίδι τῶν ἀνθέων,
 Λαλεῖ τὸ ἄνθος τὸ ὠραῖον,
 Ἄλαζόν,
 Καὶ εἶρον,
 Τὴν δρόσον του τὴν πλήρη μύρων
 Ἐκμυζῶν.

— «Οὔτε πτηνόν, οὔτ' ἄνθος εἶσαι
 Καὶ μάττην, φίλη μου, καλεῖσαι
 Βασιλῆς
 Ἄνθέων.
 Ἄφες τὸν μέγαν τύπον πλέον,
 Χρυσάλλης!

Μύρων ἀμφίβιον καὶ πτίλων
 Τὰ πέταλά μου ἐρωτύλον,
 Πῶς φιλεῖς;
 ὦ! φύγε,
 Καὶ τὴν πορφύραν μου μὴ θίγῃς
 Σὺ κηλῆς!

Τόλμας τὸν βασιλέα Ῥόδου,
 Σὺ ἔντομόν τι τῶν τριόδων
 Ὀχληρόν
 Καὶ στεῖρον
 Τῶν ἀρωμάτων μου καὶ μύρων!
 Πενιχρόν!

Τί ἄλλο εἶσαι; Σκώληξ πρόων,
 Ἐρπῶν ἐκεῖ παρὰ τὴν χλόην!
 Πλὴν ἐγώ! . . .
 Ἴδέ με
 Τί λείπει ἀπέμῃ εἰπέ με
 Καὶ . . . σιγῶ! »—

Λαλεῖ τὸ ἄνθος τὸ πτερόεν:
 — « Ἐχεις πολλάς, ἄνθος μυρόεν,
 Ἄρετάς.
 Πλὴν μίαν
 Δὲν ἔχεις: Τὴν ἐλευθερίαν!
 Δὲν πετᾷ! »—

Εἶπε· καὶ κόρη τις ἐφάνη·
 Τὴν Χρυσάλλίδα δὲν τὴν φθάνει·
 Πτερωτὴ
 Ἐσώθη.
 Ἐν Ῥόδου ἡ μικρὰ ἐπόθει·
 Τὸ κρατεῖ.

Γαργαντούδας.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ὁ νοῦς ὀδηγεῖ εἰς τὸ φρενοκομεῖον· ἀλλ' ἡ καρδιά ἀφου-
 κτα εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

ΠΩΣ ΕΣΩΘΗΚΑ.

(Κατὰ Goëthe).

Μὲ εἶχε ἡ ἀγάπη μου γελάσει·
 Κάθε χαρὰ κ' ἐλπίδα εἶχα χάσει
 Ἐν ἑνὶ ποτάμῳ μ' ἔσυρ' ἡ καρδιά μου,
 (Τὸ νοιώθετε χωρὶς νὰ σᾶς τὸ πῶ.)
 Νὰ πέσω, νὰ πνιγῶ εἶχα σκοπὸ
 Γιὰ νὰ τελειώσουν πλεῖα τὰ βάσανά μου.

Ἐξαφνα μιὰ φωνίτσα μὲ ἔξαφνίζει,
 Γλυκεῖα φωνή, παῦ τὴν καρδιά ραγίζει!
 «Νὰ μὴ γλυστρίσης πρόσεξε, καυμένο,
 Γιατ' εἶνε τὸ νερὸ πολὺ βαθύ!»
 Γυρίζω . . . ἔς τὸ πλευρὸ μου μιὰ ξανθὴ
 Ἐστέκουσαν μὲ πρόσωπο θλιμμένο.

— Ποιὰ εἶσαι σὺ ὅπου γιὰ μὲ φροντίζεις;
 «—Ζωὴ μὲ λέν.»—Σωστό· ζωὴ χαρίζεις . . .
 Μὰ μόνον τὴν ζωὴ τί νὰ τὴν κάνω;
 Ἄγάπη θέλω.—Σκύφτει ντροπαλή.
 Τὸν πόνο μου τῆς λέω! Μὲ φιλεῖ
 Καὶ πλεῖα . . . αἱ πλεῖα δὲν θέλω νὰ πεθάνω.

Ἄράχνη.

L' HOROSCOPE.

Les deux sœurs étaient là, les bras entrelacés,
 Debout devant la vieille aux regards fatigués,
 Qui tournait lentement de ses vieux doigts lassés
 Sur un coin de haillon les cartes prophétiques.

Brune et blonde, et de plus fraîches comme un matin,
 L' une sombre pavot, l' autre blanche anémone,
 Celle-ci fleur de mai, celle-là fleur d' automne,
 Ensemble elles voulaient connaître le destin.

«La vie, hélas! sera pour toi bien douloureuse»,
 Dit la vieille à la brune au sombre et fier profil.
 Celle-ci demanda: «Du moins m' aimera-t il?»
 —Oui—Vous me trompiez donc. Je serai trop heureuse!

«Tu n' auras même pas l' amour d' un autre»,
 Dit la vieille à l' enfant blanche comme la neige.
 Celle-ci demanda: «Moi, du moins, l' aimerai-je?»
 —Oui—Que me disiez-vous? J' aurai trop de bonheur!

François Coppeé.